

ÁGH ISTVÁN

Egy nekrológ körülményei



ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

Búcsú Juhász Ferenctől

Ülök nagy fehér téli pusztaság előtt,
szavakra, mint vadászsákmányra várva,
a gyász ígését, ezt a rettentő bölényt,
címerállatként szánom állítmánynak,
s alanynak, tárgynak, annyi kő s virág nevé,
színt, szagot áldozva egy szertartásra,
miközben mégis én leszek az áldozat,
ha majd a kálváriát végigjártam.

Nincs menekvés, ha sors szerint úgy adatott,
hogy temessem, ki nap mint nap velünk élt,
de amit majd fölötte szólni akarok,
össze tudom-e szedni mondatonként?
siratót írni elgyengülten nem lehet,
ki testvért temet, beledöglik abba,
halott testvérem halottját is temetem
testvéremben, hozzá illő szavakkal.

Most már a győztes sárkány kacag, nem a hős
királyfi vérmes ujjongását hallom,
mégis csak a költészetében sikerült,
mi a mesében sem volt halhatatlan,
a lángelme gerjedt tüzén hamuba sült
útravalója immár eddig tartott,
ám tenyészik egy másik ország odafönt,
míg idelent műveit olvashatjuk.

Gyászba borult a Kerepesi temető,
de süt a napnál sárgább rózsza bőven,
kivilágítja, mint eleven gyertyafény
viasz-arcunkat túlvilági fénye,
araszolok föl szónoklatom grádicsán,
bár egyenest bele a tériszonyba,
lehet, hogy már csak megszaggatott hangom él,
mint a maradék önbizalom rongya.

Büntetés-e, vagy inkább megtiszteltetés,
érdem az élők képviselőté?
mintha lennék egy megcsalatott nemzedék
nagy költőjének koporsóvivője,
ám a klónozott múlt századi gyászlovak
viszik, vagyis meghozzák az időből,
mikor még élt, s az önkéntelen mozdulat
elhal, mint egy kézfogás a göröngyön.
A koporsóval sárga rózsakoszorú
süllyed, míg a lapát ki nem oltja,
könnyű a Kerepesi temető földje,

valódi sárga balzsam a homokja,
itt Ady, Móricz, Babits, ott meg Nagy Lajos
térítene vissza a jó irányba,
mert elvéteti velem a kijáratot
a jegenyések útelágazása.

Mentő az éjszakában

Fölsír a túlvilágból,
annak is külső feléből,
valahonnan a város
sötét vége felől jön,

hol a kószáló görbe
mennykövek még közelibben
fenyegetik a földet,
s hasad az ég ijedten,

mozdul, ki tovább alszik,
csupán az éber rémálom
kreál apokalipszist
keselyűvijjogásból,

s egyszerre másképp hallom
ezt a megbomlott szirénát,
valami szörnyű okból
hajt az éj belsején át,

már visszhangzik az útja,
megszólal minden riasztó,
ahogy beszívja, s kifújja
s bőgi az esdő hangot,

azért sír, azért száguld,
a halál utol ne érje,
kit a végzet markából
az angyalok kitéptek,

és röpítik alattam,
az elmaradt becsapódás
nagy ijedtségbe csattan,
s beledöbben az utcánk,

olyan közel hagyott el,
a mentő űrkabinjába
zárt valaki helyében
magamat kellett látnom,

hogyan engem mentsenek meg,
különben annyira absztrakt
a küzdelem, már mindegy,
él az ember vagy meghalt.

Eljelentéktelenedés

Az egyszeri létfontosságú érzést
 eredeténél próbálja újraélni,
 ha arra jár, ahol valaha járt,
 folytatni, ami megszakadva elmúlt,
 nem érez már szív táji fájdalmat sem,
 maradt egy ház, s talán valaki még,
 akit az emlék sejt a fal mögött,
 elképesztő, mit képzelt tenni érte,
 meghalni és ölni is nemkülönben,
 s mikor a lázas szenvedélybe fáradt,
 hihetetlen, milyen öngyógyításba
 kezdett a szív, lett gyáván engedelmes,
 s hogy változott, míg jövőt lelt a lélek,
 mely majd lesöpri múltja szemetét,
 az érzelmekkel fűtött ház helyett
 üres földhideg hajlékkal felejtet,
 s ha arra jár, ahol valaha járt,
 nem érez már szív táji fájdalmat sem,
 s a hajdani sérelmeket lött sebhely
 jelentéktelen viszketésének tartja,
 ha tartja, ha eszébe jut esetleg,
 önéletrajza géppel írt papírján
 bárki lehetne az a fiatal ember,
 a pillanat a fontos, csak hogy él ma,
 holnap semmit se ér már ez a nap,
 s az előtt minden bármi és akármí,
 jelentéktelen bárki maga is,
 maga magát a semmibe eresztvén.

